

har høvdet et vort absolut modsat Standpunkt. Der er altsaa intet Haab for dette Things Flertal mere at bygge paa dette Ministerium. Dette Ministerium vil ikke komme Folkethinget i Møde. Det er, som man jo frygtede, om man end haabede, at det ikke skulde være saa, kun en Forsættelse af det forrige Ministerium. Det er en tyndere The paa de samme Blade — jeg veed ikke, om der er noget Fornærmeligt heri? jeg tror det ikke; thi The er jo en æsthetisk Drif. Støre Hvor for at komme Folkethinget i Møde har der ikke været Spor af og er der ikke Spor af endnu, og jeg tror, at det med hver Dag vil vise sig mere og mere, at det ikke er Udfigt dertil. Hvorfor skulde saa Folkethinget fravige, hvad det anser for principielt rigtigt, af Hensyn til at give efter for Regjeringen? Et saadant Hensyn til Regjeringen kan ikke godt gøres gjældende overfor Folkethinget. Det er jo ganske nødvendigt, at der under saadanne Forhold, som for Tiden foreligge hos os her i Landet, under saadanne politiske Forhold maa vises en vis gjensidig Smødekommun. Det er altid blevet høvdet fra den anden Side, og det er ogsaa min Mening, at, naar man forlanger Noget fra den ene Side, maa man ogsaa give Noget fra den anden. Forsætningen er jo baseret paa gjensidig Smødekommun. Men, naar Regjeringen stiller sig paa den yderste Grænse af sin formelle Ret, saa maa Folkethinget ogsaa stille sig paa den yderste Grænse af sin formelle Ret. Det er den naturlige Konsekvens, der paatrænger sig Folkethinget. Folkethinget maa gøre det for sin egen Skyld. Det vilde svigte sin Migt ved ikke at gøre det. Jeg veed meget godt, at Regjeringen ikke ret gjerne ser denne Maade, men vilde foretrække, om vi med Hensyn til alle disse Sager, Pantserfisket, Bevillingen til Embedsmændene, Tilskudet til Universitetet osv. osv., vare saa smødekommende at gøre Alt, hvad Regjeringen vil, og at vi saa ikke toge det videre fornærmeligt op, om Regjeringen fik alle de Love, som vi ville have, slaaede ihjel i Landstinget. Men jeg synes ikke, at nogen Regjering kan forlange, at vi skulle finde denne Maade at vise Smødekommun saa behagelig, som Regjeringen vilde finde den. Jeg ser ikke rettere, end at Folkethinget efter den Stilling, Regjeringen har indtaget overfor Folkethinget, og efterat Folkethinget har ventet paa at Stillingen skulde blive anderledes, men, som det viser sig, uden Resultat, og uden Haab, er forpligtet til bestemt at hævde sin Ret og sit Standpunkt overfor den nuværende Regjering paa alle Punkter. Hvis de Herrer paa denne Side af Salen ikke ville det, hvis det er deres Mening at give efter med Hensyn til Alt, hvis vi skulle hjælpe Regjeringen, og aldrig blive hjulpsne, naar vi bede derom, saa raader jeg dem til aldrig mere at kalde dem Venstre; saa vilde jeg — ja jeg veed ikke, om det kan gaa an at nævne Navne, — ellers vilde jeg raade dem til at gaa

over i Mellempartiet. Nu vil jeg sige, at hvis der var noget Haab om, at Regjeringen endnu vilde betænke sig, at den vilde blive fæd af saaledes at fortsætte det forrige Ministerium, som det forekommer mig, noget slidte Forretning, saa kunde man tænke sig, at man kunde blive tilbøielig til nogen Væksen. Men jeg kan ikke se, at der er det ringeste Haab i denne Henseende; thi naar jeg skal være ganske oprigtig — og her kommer jeg til at sige Noget, som jeg ikke kan bevise, men som jeg tror, at Flere ville give mig Ret i — nærer jeg stærk Tvivl om, at denne Regjering, naar den vilde støtte Folkethinget, er saa stærk i sin Sammensætning og sine Forbindelser, at den kunde det. Deri ligger det Afgjørende efter min Mening. Jeg tvivler efter Regjeringens Holdning stærkt paa, om den virkelig kan, hvis det kom an paa at faae et eneste alvorligt Spørgsmaal gennemført, som Folkethinget vil det, om den da virkelig er istand dertil. Jeg tvivler derpaa; paa anden Maade kan jeg nemlig ikke forklare mig Regjeringens Holdning i Overensstemmelse med Regjeringens Udtalelser. Jeg maa efter hvad der er fremkommet fra Regjeringen i Retning af Udtalelser, navnlig i Begyndelsen af Samlingen, antage, at det har været Meningen, idetmindste den ærede Konseilspræsidents oprigtige Ønske, at komme Folkethinget imøde og sætte Noget igjennem, og jeg ser ikke rettere, end at den eneste Maade, hvorpaa man følger sig kan forklare, hvad der senere er sket, er den, at det har været umuligt for Konseilspræsidenten at gøre det. Jeg skal ikke undersøge, om det ligger i, at Konseilspræsidenten ikke har den Magt ligeoverfor Indflydelse andre Steder, eller om det ligger i Ministeriets Sammensætning. Det er Ting, der selvfølgelig ikke kunne blive Gjenstand for egentlig Debat heri Thinget, men saameget er vist, at det forekommer mig klart, at det er den eneste Maade; hvorpaa man, naar man erindrer de velvillige Udtalelser, der kom fra den høitæredede Konseilspræsident i Begyndelsen af Samlingen, kan forklare sig det sørgelige Resultat, nemlig derved, at Regjeringen mangler Magt til virkelig at stille sig paa Folkethingets Side. Derfor maa jeg ogsaa tilstaa, at da Regjeringen forleden Dag under Forhandlingen om Pantserfisket, og ligeledes idag erklærede, at den havde Lyft til at opløse, kom det mig overordentlig veltilpas. Jeg tror, at den Regjering, der ikke kan eller ikke vil — det vil jeg henstille, men jeg tror det Første er det Nødtigste — gennemføre et virkelig frugtbart konstitutionelt Liv her i Landet, gjør bedst i at opløse idetmindste een Gang. Nu har jeg hørt idag, at den høie Regjering ikke tør stille et Kabinetspørgsmaal. Jeg skal oprigtig tilstaa, at saavidt troede jeg ikke, at Regjeringens Svaghed gif. Jeg troede, at Regjeringen dog idetmindste kunde mande sig op til at stille et Kabinetspørgsmaal, men det viser sig idag, at det har været en for god Tro til den. Den vil op-